

nævnes Bajers Lov af 5. Maj 1880, hvorved den gifte Kvinde fik Raadighed over eget Erhverv; Lovforslaget støttedes af en Adresse fra Kvindesamfundet med c. 2700 Underskrifter.

At et Samfund, hvis Medlemstal havde holdt sig omkring de halvandet Hundrede, mest Københavnerne, og som ikke havde noget Middel til at virke paa Stemningen ude i Landet, skulde kunne rejse en større Bevægelse for denne eller lignende Reformer var ikke ret vel tænkeligt. Men paa den anden Side var der *nu*, ganske anderledes end da Samfundet blev stiftet, Betingelser for, at de Tanker, det havde været Bærer for, skulde slaa an i vide Kredse. Hostrup, Bjørnson, Ibsen havde alle under forskellige Former behandlet Kvindesagen og derved faaet hvert eneste læsende Menneske i Skandinavien til at tænke paa den og tale om den; og den stærke politiske Bevægelse havde i det hele rundt om i Landet vakt Sansen for aandelige, særlig for sociale Spørgsmaal. Det var derfor det rette Tidspunkt til at agitere for Sagen efter en større Maalestok; og i den anden Periode af Samfundets Historie var da ogsaa det mest betegnende Træk en Agitation, hvorved det lykkedes at gjøre Sagen aktuel, om ikke i alle Kredse populær*). De Midler, man benyttede, var Foredrag, Smaaskrifter, og — fra 1885 — Maanedsbladet „Kvinden og Samfundet“. Fra Højskoler og Foredragsforeninger rundt om i Landet kom stadig Anmodning om Foredragsholdere, der saavidt, muligt blev efterkommet — enkelte Aar holdtes op imod 100 Foredrag — af Smaaskrifter blev særlig ét, „Kvindesagen“ af Astrid Stampe, spredt over Landet i mange Tusinde Exemplarer, og Samfundets Medlemsantal voxede paa faa Aar fra 128 til over 1000.

Af de mange forskellige Emner, som skriftlig og mundtlig blev drøftede, kan særlig fremhæves: Hustruens Retsstilling, Kvinders Adgang til Erhverv, Kvindens Stilling i det offentlige Liv, det uægte Barns og dets Moders Retsstilling, Tjenestepigesagen og Sædelighedssagen. Ved at forhandle enkeltvis med Medlemmer af Rigsdagen og indgive Adresser til Rege-

*) Det var særlig Astrid Stampe Feddersen, Ida Falbe-Hansen og Svend Høgsbro, som ledede denne Bevægelse. Ogsaa Herman Trier, Emil Elberling, N. Neergaard og L. Zeuthen deltog i Arbejdet, hver især dog i kortere Tid, medens af den tidligere Styrelse Marie Roving holdt ud til sin Død i Efteraaret 88.